

Yazar Şair Olmak

– S.Karagöz · 06 Mayıs 2020

YAZAR ŞAİR OLMAK!

Yazmak gerçekten zor iştir, hem de çok zor!

Yazmak SANATTIR!

Yeteneğinizin olması yetmiyor, ilham olması gerekir.

Hani dokuz ay karnında taşıdığı bebeği anneye ağır gelmeye başlar da sancılanır, acılar içinde kıvranır, gözyaşı döker, her yanından ter boşalır ya! Sonra bebeğini kucağına aldığı anda sonsuz bir mutluluk ve huzur duyar!

Bir yazar da ilham geldiğinde aynı acıları, aynı sancuları hisseder ta ki kalemi kağıda değdirene kadar.

Yazıyı bitirince de aynen yeni doğum yapan annenin duyduğu mutluluğu ve huzuru duyar!

Onun içindir ki şairler yazarlar sanatçılar eserlerine isim verir, onlara "Çocuğum" derler.

Zor iştir yazar olmak hem de çok zor!

Aykırı insanlardır çoğunlukla ya da toplum onları öyle görür.

Kalp gözleri hep açıktır, iyi bir gözlemcidirler.

Hep bir bahane beklerler. Her daim tetiktedirler.

Bazen bir çiçek, bazen bir kuş, bazen bir kişi bazen de toplumsal bir olaydır onlara ilham veren.

Siz eli kalem tutan herkesin yalnızca kendi yaşadıklarını yazdığını mı sanıyorsunuz?

Böyle bir şey yok!

Bazen hiç olmadık zamanda, olmadık bir yerde öyle bir olayla karşılaşır ki kalp söyler, kalem yazar.

Bu yazının ya da şiirin kahramanı siz de olabilirsiniz ama öyle bir süsler, öyle bir kurgular ki anlayamazsınız onun sizi anlattığını.

Yazar o anda kalemine hükmedemez!

İsmarlama yazı yazılmaz, şiir yazılmaz!

Yazar özgür olmalıdır!

Yalnızca özgür sanatçılar harikalar yaratabilir unutmayın!

Hiç unutmam çok üzgün, çok kırgın olduğum bir gün bir şiir yazmıştım.

Daha paylaşırken arka arkaya telefonlar, mesajlar gelmeye başladı.

"Bunu nasıl yaptın?"

"Ben seni böyle bilmezdim, yakışmadı sana!"

Buna benzer onlarca sitem duydum.

Ne kadar izah etmeye çalıştıysam aklayamadım kendimi.

Daha da ileri gidip en yakınlarım dediler ki

"Ateş olmayan yerden duman tütmez!"

Velhasıl işin içinden çıkamadım.

Şiir şuydu:

BU GECE

Bu gece seni hiç düşünmedim
Sana ait herşeyi kaldırıp attım
Onca yaşananlar aklımın ucuna bile gelmedi
İsmi ni tipini
Seni sevdiğimi unuttum
Hapsettim aşkımı kalbimin en ücra köşesine
üstüne tam dokuz kilit taktım
Sana açılan bütün kapıları kapattım

Ayazdı gece
Yıldız yoktu
Ay yoktu gökyüzünde
Bulutlar kol kola girmiş
Alay ediyorlardı benimle
Yıllardır buz tutmuş yüreğim
Kaskatı kesilmişti.

Beynimde yankılanıyordu
Binlerce cevapsız soru
Beni sevsen ne olurdu?
Olur desen ne olurdu?
Sevdiğimi söyleyince
Fırtınalar koparmasan
Dinlesen, anlasan!

Şimdi çok geç artık...

Bu gece hapsettim aşkımı
Kalbimin en ücra köşesine
Tam dokuz kilit taktım üstüne
Sana açılan bütün kapıları kapattım

Bu gece
Gözlerimden intikam aldım
Ellerimden intikam aldım
Bedenimden intikam aldım
Bu gece seni aldattım.

Sızladı İçim, yüreğim parçalandı
çok üzüldüm ağladım
Bu gece sensiz geçen yıllardan intikam aldım.

Karanlıklara gömdüm günahımı
Umutlarımı gecenin koynuna bıraktım
Bu gece ilk kez sana ihanet ettim
Bu gece senden intikam aldım.
7 Mayıs 2017
İğdır

Evet bunu ben yazdım ama eğer o dostlarım beni gerçekten tanımış olsalardı benim mahallenin bakkalına bile ihanet etmeyeceğimi, yüreğimin de en az kalemim kadar sağlam, cesur aynı zamanda özgür, kültürüne ve inançlarına ne kadar bağlı olduğumu bilirlerdi.
Yazar ilhamı aldıysa bitmiştir iş; kelimeleri arka arkaya öyle bir sıralar ki sonunda kendi bile hayrete düşer.

"Yahu bunları ben mi yazdım? Hangi ruh haliyle hangi kafayla?" diye düşünür.

İnanın (bazen oluyor öyle şeyler) yazınızı ya da şiirinizi kaybettiğinizde çok yakınınızı kaybetmiş gibi üzülersünüz çünkü bir daha asla öyle bir şey yazamazsınız.

Lütfen bir yazarı, bir şairi eleştirirken çok dikkatli olun!

Yazar kendini yazmaz, bir anda bir olaydan esinlenir ve sonrası kalemin işidir, inisiyatif kaleme geçer.
Yazmak zor, gerçekten çok zor bir iş!

Saygılarımla
Sebahat Karagöz
06 Mayıs 2020